

‘Αλλ’ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ριζικὸν μέσον, δυνάτον οὐχ’ ἦτοον νὰ ἐλαφρυνθῇς. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαγωγῆς σου ...

— “Α! θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Θὰ ὑπακούω, θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος ...

— “Α, ναι! ἀλλ’ ὡς σοὶ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· ἔχεις κακὸν προηγούμενον ... Τέλος, θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Μοῦλ ἀρῆκε τὸν Φραγκίσκον νὰ σκεφθῇ. Ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ κυρίου Θουριέ, ὅστις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἣ τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης τὸ βραδύτερον, θὰ ἀνέκρινε τὸν Λουβὲν καὶ τὸν Φραγκίσκον.

Συνεννοήθη ταχέως μετ’ αὐτοῦ πρὸς καλλιτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἀπῆλθεν.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἡσθάνετο τὴν σταθερὰν πεποίθησιν τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἔβλεπε καλῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγωνισθῇ κατ’ αὐτῆς. Ἀλλως τε, ἐπρόκειτο περὶ λεπτῆς ὑποθέσεως.

— Σὰς ἀφίνω, κύριε Περνελέν, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποχρέωσίν σας. Πιθανὸν νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν: νὰ ἴδω δηλαδὴ τὸν Μάξιμον καὶ νὰ ὁδηγήσω παρ’ αὐτῶ ἐν ἡ δύο πρόσωπα.

— Θὰ τὸ θεωρῶ εὐχαρίστησίν μου, ἀπῆλθεν ὁ δικαστής, νὰ σὰς προσφέρω οἰανδήποτε ἐκδούλευσιν ἐπιθυμεῖτε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν.

Ρίπτων τελευταῖον βλέμμα ὁ κύριος Δουσατέλ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, ἔτι περισσότερον βεθυημένου ἐν τῇ ὁμίλῃ, ἐπροχώρησε ψιθυρίζων:

— Τὸ πᾶν ἐχάθη· ἡ μήτηρ τοῦ αὐτῆ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ ἱατρός περιλupos ἐπανεκάμψεν εἰς τὴν οἰκίαν του· οὐδ’ ἐτόλμησε τὴν ἐσπερὰν ἐκείνην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παυέν. Εἶχεν ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς νέας ταύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Ἡ ἐσπερά ἐκείνη ὑπῆρξε θλιβερά διὰ τοὺς ἐντῶμεγάρφ τοῦ κόμητος, ἀνυπομόνως δὲ ἀνέμενον τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ, ὅστις ὅμως δὲν ἤρχετο. Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ἡ ἐγγονή του, καθήμενοι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας, συνωμίζουν ἐπὶ μακρόν. Ἐφ’ ὅσῳ παρήρχετο ὁ καιρός, ἡ ἐλπίς των, ἀσθενῆς ἤδη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεώς των, ἔβαινε ἀποσθεννυμένη.

— Ἡ κυρία Μαριὼν δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ὅχι, δὲν γνωρίζω ἀληθῶς τίνι τρόπῳ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, διότι βεβαίως θὰ ἐνεργῇ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

— Ὁ ἱατρός δὲν ἔρχεται· ἀναμφιβόλως αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ μᾶς φέρῃ, θὰ ἦναι δυσάρεστοι. Φοβοῦμαι πολὺ, μήπως ἡ κυρία Μαριὼν θὰ εἶνε ἡ τελευταία μας βοήθεια, ἀσθενεστάτη ἴσως, φεῦ!

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν δεκάτην· ὁ πάππος τῆς νεάνιδος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠγέρθη.

— Πήγαινε, παιδί μου, εἶπεν ἀποθέτων φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλίκης, εἰς τὸ δωμάτιόν σου· ὁ ἱατρός δὲν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε.

— Ἐχεις δίκαιον, παπποῦ, δὲν θὰ ἐπέτυχεν! καὶ ἡ κυρία Μαριὼν ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε! Καλὴν νύκτα, παπποῦ.

Ὀλίγον ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα ἐκείνην οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ· ἡ ἰδία σκέψις ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ καὶ τῆς ἐγγονῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ γηραιὰ θεία συνεμερίζετο τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν.

Τὴν ἐπομένην πρῶταν, ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη ὅλως ἀνήσυχος, φρίσσουσα, καὶ ταχέως ἐνεδύθη. Ἐσπευδε νὰ δράμῃ εἰς Μπατινιόλ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ πρῶτα διέρρευσε, χωρὶς οὗτος νὰ φανῇ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἱατρός θὰ ἤρχετο μετὰ τὸ γεῦμα· συνήντησεν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν πάππον της, ὅστις ἀνέμενε τὸν ἱατρὸν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σιωπηλόν, μικρὸν διαρκέσαν.

Ἡ νεῆνις, ἐγκαταλείψασα τὸν πάππον της ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της· μόλις δ’ εἰσῆλθεν, ἡ Μαρία τῇ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ μαρκησιῦ δὲ Βονεῖλ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀλλὰ σκεφθεῖσα ταῦτοχρόνως ὅτι ἴσως τῇ ἔφερεν εἰδήσεις, διέταξε τὴν θαλαμηπόλον της νὰ εἰσάξῃ τὸν μαρκήσιον.

Ἡ νεῆνις, ὁρθίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ, θέλουσα διὰ τῆς στάσεως ταύτης νὰ δηλώσῃ αὐτῷ πόσον ὀλίγον χρόνον ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπίσκεψίς του.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὴν στάσιν τῆς Ἀλίκης καὶ ἐμειδίσεν ἀοράτως.

Ἀφ’ οὗ βαθέως ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς πλουσίας κληρονόμου, εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς γαληνιαίας:

— Λυποῦμαι πολὺ, δεσποινίς, διότι σὰς ἐνοχλῶ τόσο ἐνωρίς, ἀλλ’ ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ἄρκας σπουδαιότητος· πρόκειται περὶ τοῦ φίλου μου ...

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! ἀντεῖπεν ἡ νεαρά κόρη προχωρήσασα βήματά τινα.

— Μάλιστα.

— Ἀλλ’ ὁμιλήσατε λοιπόν, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἐχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπου-

δαιοτάτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται ταχέως· εἶνε ἀνάγκη ...

— Πολὺ καλὰ, κύριε, σὰς ἐννοῶ.

Καὶ ὑποδείξασα ἔδρακ ἐπὶ τὸν μαρκήσιον ἡ Ἀλίκη, ἐκάθισε καὶ αὐτὴ εἰς ἀπόστασιν ἀρκοῦντως μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἐπισκέπτου.

— Ὀμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, σὰς ἀκούω.

— Θέλω ... ἀπήντησεν ὁ δὲ Βονεῖλ, νὰ σὰς ὁμιλήσω, ὑπὸ τὸν ὄρον, δι’ ὀλίγας στιγμὰς τοῦλάχιστον, νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Μόνον οἱ κύριοι δὲ Λομπρέ καὶ Δουσατέλ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ...

— Καὶ οὗτοι, δεσποινίς, δὲν πρέπει ν’ ἀκούσωσι τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἶπω.

— Ἀλλὰ, κύριε, φκίνεσθε λησμονοῦντες ὅτι οὐδὲν δύναμαι ν’ ἀποκρύψω ἀπὸ τὸν πάππον μου.

— Πιστεύσατε, δεσποινίς, ὅτι ἐὰν ἐπιμένω, ἔχω λόγους σοβαροτάτους· σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, πρόκειται περὶ τοῦ Μαξίμου.

— Ἐστὼ! εἶπεν ἡ νεῆνις.

Μεθ’ οὗ ἐγερεθεῖσα ἔκρουσε τὸν κώδωνα καλοῦσα τὴν θαλαμηπόλον της, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐμφανισθεῖσαν, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ της. Εἴτα στρεφόμενη πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Σὰς ἀκούω, κύριε, εἶπεν αὐτῷ.

— Σὰς φέρω, δεσποινίς, εἶπε διὰ σοβαροῦ ὕφους ὁ δὲ Βονεῖλ, θλιβεράν εἰδησιν.

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐγερεθεῖσα ἀποτόμως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν.

— Τὰ πάντα ἐτελείωσαν! Ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, καταδείξασα τὴν ἐνοχὴν τοῦ φίλου μου· ἀπόψε μάλιστα ὁ Μάξιμος παραπέμπεται εἰς τὸ Συμβούλιον διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ κατηγορητηρίου βουλεύματος.

— Δὲν ἐννοῶ διόλου τὰς δικαστικὰς ἐκφράσεις σας· εἶπατέ μου, κύριε, τί ἐννοεῖτε διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν.

— Εὐχαρίστως. Ὁ ἀνακριτής, ἀρκοῦντως ἀποδείξας τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, ἐπεράτωσε τὴν ἀνάκρισίν του καὶ ἐκήρυξε τὸν φίλον μου ἐνοχὸν δολοφονίας μετὰ κλοπῆς. Ἐνεκα τούτου τὸν παραπέμπει εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν συνέδρων, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ θὰ παραπέμψῃ τὸν Μάξιμον νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐτελείωσαν τὰ πάντα;

— Τὸν ἀντίον· ὁ ἀνακριτής ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ διαταγὴν ἀποφυλάκισεως· ἐν ταύτῃ περιπτώσει, ἡ ὑπόθεσις θὰ εἶχε περατωθῇ καὶ ὁ φίλος μας ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀθῶος ἢ μάλλον δὲν θὰ κατεδιώκετο. Ἀλλ’ ἐξεδόθη ἀντίθετος ἀπόφασις, ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη καὶ τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἄπλως τινὰς μόνον διατυπώσεις. Εἶνε δὲ σπκνιώτατον ἵνα τὸ Κακουργιοδικεῖον ἀθώωσῃ κατηγορούμενον, ἀναγνωρισθέντα

τείνη... "Α! δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἶπω.

— 'Αλλ' ὁμίλησον, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τί φοβεῖσαι;

— Σὰς ἀκούομεν, δεσποινίς· ἡσυχάσατε! 'Ομιλήσατε!

'Η 'Αλίκη ἐπανελάβε, καλέσασα πρὸς βοήθειάν της ἀπασαν τὴν ἐνεργητικότητά της:

— Προσφέρεται νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον ὑπὸ τὸν ἐξῆς ὄρον: νὰ μὲ νυμφευθῇ!

Καὶ ἡ νεαρὰ κόρη διηγήθη ἀπασαν τὴν σκηνήν, ἥτις συνέβη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐντίμου μαρκησίου, καὶ τὴν ὁποίαν γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἀναγνώσται μας.

— Τί;...

— Νὰ σὲ νυμφευθῇ!

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ μέσον αὐτό; ἡρώτησεν ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Τόσον ἡγανακτῆσα ἄμα ἤκουσα τὴν πρότασιν τοῦ αὐτοῦ, ὥστε τὸν ἀπέπεμψα, χωρὶς μάλιστα νὰ θελήσω νὰ μάθω τὸ μέσον ἐκεῖνο.

— Καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ! διέκοψεν ὁ γηραιὸς πάππος.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μίαν ἔνδειξιν. Δὲν ἐγνώριζον πολὺ τὸν μαρκήσιον αὐτὸν δὲ Βονεῖλ. 'Εν τούτοις διὰ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιαλέξεών μου, ἡδυνήθην νὰ τὸν κρίνω καὶ νὰ πεισθῶ ὅτι εἶνε ἰσχυρότατος. Δὲν θέλω νὰ ἐπιμείνω πολὺ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κυρίου τούτου, ὁφείλω μόνον νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ ἐντελής ἡσυχία τοῦ καὶ ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος 'Αλίκης, πολλὴν ἐνέχει σημασίαν. Προδήλως, ἐὰν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ προέβη εἰς τοιοῦτον διάδημα, φαίνεται ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο θὰ εἶνε ἀληθές. Τὰ σχέδια τοῦ ραδιούργου αὐτοῦ εἶνε αἱ ἀσφκλέστεραι ἐγγυήσεις περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ γεγονότος τούτου.

— Ποῖα σχέδια; διέκοψεν ὁ κόμης.

— 'Η ἐπιθυμία νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐγγονήν σας. 'Ο ὑπολογισμὸς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε ἀπλούστατος· ἐποφθαλμιᾷ τὴν περιουσίαν τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡδύνατο νὰ παρασύρῃ τὴν 'Αλίκην σας, ὥπως αὕτη τῷ προσφέρει τὴν χεῖρά της, καταστρέφων τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἀθλιός, τὸν ἔρωτα τοῦ τέκνου σας πρὸς τὸν Μάξιμον.

— 'Αλλ' αὐτὸ εἶνε τρομερόν!

— Βεβαίως. 'Επὶ τοῦ παρόντος ἀπέχω νὰ χαρακτηρίσω τὸ διάδημα τοῦτο· τὸ συμφέρον ἡμῶν συνίσταται εἰς τὸ ἐξῆς: νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ διαδήματος τούτου. 'Οθεν, διὰ νὰ τολμήσῃ ὁ θρασὺς αὐτὸς νέος νὰ προτείνῃ τοιαύτην ἐπονείδιστον ἀγορὰν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, βεβαίως θὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὄρους του, δηλαδὴ νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον ἐν περιπτώσει παραδοχῆς αὐτῶν. Πῶς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς θὰ κατωρθώσῃ νὰ σώσῃ τὸν φίλον μας; Τί ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως «νὰ σώσῃ»; Θὰ διηυκλόνη τὴν δραπέτευσιν τοῦ φυλακισμένου ἢ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθρότητα του; 'Ιδοὺ τί ἔπρεπε νὰ μάθωμεν, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ σὰς μεμψθῶ, ἀγαπητόν μου παιδί,

διότι δὲν ἡδυνήθητε νὰ τὰ μάθετε αὐτὰ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τυχοδιώκτου αὐτοῦ. Τώρα ὅμως θὰ προφυλαχθῇ καὶ δὲν θὰ εἴπῃ τίποτε. Τί νὰ κάμωμεν;

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν ἐπανελάβε, ταπεινῶν τὴν φωνήν:

— 'Εμπρός! ἡ μήτηρ τοῦ κατηγορουμένου εἶπε ἡ τελευταία μας καταφυγή.

I

Μετὰ εἴκοσιν ἔτη.

— 'Εχετε δίκαιον, ἀγαπητὲ ἱατρέ, εἶπεν ἡ 'Αλίκη. Εἴμεθα πολὺ ἀδύνατοι, ἀλλ' ὀφείλομεν ν' ἀγωνισθῶμεν μέχρι τέλους. 'Ανέμενον τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἄλλως τε, πρὶν ἢ μεταβῶ εἰς Μπατινιόλ. 'Εὰν θέλετε, παππού, διατάξατε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν ἄμαξαν.

— Εἶνε ἐτοίμη, παιδί μου, προεῖδον τὴν ἐπιθυμίαν σου.

'Η νεῆνις ἡγέρθη ὥπως ἀναχωρήσῃ ὅτε ἡ θύρα ἡνοιχθῇ βιαίως.

Γυνὴ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, πρὶν ἢ ἡ θαλαμηπόλος Μαρία ἀναγγεῖλῃ:

— 'Η κυρία Μαριών!

Οἱ τρεῖς θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἔμειναν ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐμβρόντητοι.

'Η 'Αλίκη πρώτη ἔδραμε πρὸς τὴν Μαριών, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς λέγουσα διὰ φωνῆς πνιγομένης:

— 'Α! κυρία Μαριών! κυρὰ Μαριών!

'Ο κύριος δὲ Λομπρέ καὶ ὁ ἱατρὸς συνῆλθον εἰς ἑαυτούς· ὁ κύριος Δουσατέλ προὐχώρησε καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου καὶ ὑπεκλίθη ταπεινῶς ἐνώπιόν της.

'Η 'Αλίκη, ἀφήσασα τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας Μαριών, παρουσίασε πρὸς αὐτήν, ἐρυθριῶσα, τὸν πάππον της καὶ τὸν κύριον Δουσατέλ.

'Ο τελευταῖος οὗτος παρετήρει μετὰ συγκινήσεως τὴν μητέρα ταύτην, εἰς τὴν θλίψιν τῆς ὁποίας κατὰ μέγα μέρος συνετέλεσε, καὶ ἔμεινε σιωπηλός.

'Ο κύριος δὲ Λομπρέ εὐσεβάστως προσέφερε καθίσμα εἰς τὴν κυρίαν Μαριών, εἰπὼν συγχρόνως εἰς αὐτήν:

— Τὸ μέγαρον τοῦτο, κυρία, ἐφεξῆς εἶνε καὶ ἰδικόν σας· τὰ δύο μας τέκνα ἐμνηστεύθησαν, χωρὶς νὰ ζητήσωσι τὴν γνώμην μας. Σήμερον, εἰς τὰς θλιβεράς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα, εὐχαριστοῦμαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ σας Μαξίμου διὰ τὴν ἐγγονήν μου 'Αλίκην. Τοῦτο βεβαίως ἀντίκειται πρὸς τοὺς ἐν χρήσει τύπους, ἀλλ' ἐπίσης εὐρισκόμεθα εἰς περιστάσεις παντὸς τύπου ἀντιθέτους.

'Η κυρία Μαριών εἰς ἄκρον συνεκινήθη ἐκ τῆς λεπτότητος τῶν λόγων τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος· ὅπως συγκεκνημένη ἡγέρθη καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ μετὰ σεβασμοῦ, ἀποθέσασα ἐπ' αὐτῆς φίλημα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἀπλῶς, ὁ υἱός μου εἶνε ἀντάξιος τῆς ἐγγονῆς σας.

Εἶτα, μεταβάλλουσα ὄψος:

— Τώρα πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν! θὰ ἐκπληττεσθε ἴσως διὰ τὴν ἀδράνειάν μου· ἀλλὰ δὲν ἔχετε δίκαιον. Περικυκλούμεθα ὑπὸ ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουσι μέγα συμφέρον νὰ καταστρέψωσι τὸ τέκνον μου.

'Η αὐτὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τοῦ στόματος τῶν τριῶν ἀκροατῶν.

— Τὸ γεγονός αὐτὸ ἡγνόνουν πρὸ δύο ἡμερῶν. 'Εως τότε ὠδηγούμην, ὦ! παρὰ τὴν θέλησίν μου ὅμως, ὑπὸ ἐνὸς φίλου τοῦ υἱοῦ μου, μαρκησίου τινὸς δὲ Βονεῖλ, τὸν ὁποῖον ἴσως γνωρίζετε. Κατέκρινε τὴν ἀνυπομονησίαν μου, καθ' ἑκάστην ἀνέβαλλε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλα ἀπ' εὐθείας νὰ ἐνεργήσω, συνεσώρευε προφάσεις πρὸς ὑποστήριξιν πῶν λόγων του καὶ ἐφεύρισκεν ἐπιχειρήματα ἔχοντα ἀξίαν τινὰ τέλος, ἐβράδυνε τὰς προσωπικὰς μου ἐνεργείας. 'Επίστευον τὴν εὐλικρινεσίαν του.

— 'Αλλὰ, διέκοψεν ἡ 'Αλίκη, τί ἐγείνατε αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας; Δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἐνεργήσωμεν ἀποτελεσματικῶς, μὰς ἔλειπεν ἡ βοήθειά σας, μολονότι τῶρα...

'Η νεῆνις δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν της διακοπεῖσα ὑπὸ τοῦ πάππου της.

— 'Η 'Αλίκη μου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλὰ δὲν εἴσθε ἐκεῖ καὶ σὰς ἐπεριμένομεν.

— Γνωρίζετε πόθεν ἔρχομαι; εἶπε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ἡ κυρία Μαριών. 'Εδραπέτευσα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν μας.

— Τί λέγετε;

— 'Η ὑπηρετρία μου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, δεσποινίς, ὅταν σὰς εἶπεν ὅτι ἡ ἀπουσία μου θὰ διήρκει πολλὰς ὥρας. Εἶχον ἀνάγκην νὰ συλλέξω πληροφορίας τινὰς εἰς τινὰ δῆμον τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων διὰ μίαν ἀτομικὴν μου ὑπόθεσιν. Καίτοι ἄλλοτε κατῴκουν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐντούτοις πολὺ ὀλίγον τὴν ἐγνώριζα. Μετέβαινόν εἰς Σουαζὺ-Λερουά, τὸν δῆμον, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, καὶ ἡγνόνουν τὸν δρόμον. 'Ελαβον ἄμαξαν καὶ μετὰ μιάς ὥρας πορείαν ὁ ἀμαξηλάτης ἐσταμάτησε σχεδὸν πλησίον τῆς πόλεως. 'Ηρνεῖτο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν, μία ἄμαξα, ἡ ὁποία ἤρχετο ὀπισθεν τῆς ἰδικῆς μου, ἐσταμάτησεν ὁμοίως. 'Ανθρωπὸς τις κατήλθεν, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν ὅτι συνωμίζουν μετὰ θυμοῦ πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, μ' ἐπλησίασε καὶ μοὶ προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του, διατεινόμενος ὅτι εἶμαι γυνὴ καὶ ὅτι ὁ ἡνίοχος μου κετεχόρτο τῆς ἀγνοίας μου ὥπως μ' ἐξαπατήσῃ.

«Εὐρισκόμεν ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἡγνόνουν τὰ ἔθιμα τῶν Παρισίων· ἀπῆντησα ἀφελῶς ὅτι μετέβαινον εἰς Σουαζὺ-Λερουά καὶ μοὺ ἐπρότεινε νὰ καθήσῃ ἐν τῇ ἄμαξῃ μου. 'Ημην τόσον τεταραγμένη, καὶ ἔσπευδον νὰ φθάσω εἰς τὸν δῆμον, ὥστε παρεδέχθην ἄνευ σκέψεως τὴν πρότασιν τοῦ ἀγνώστου. 'Ανεχωρήσαμεν, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθην μόνη μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδόλως σχεδὸν ὠμίλει· ἀπ' ἐτέρου καὶ ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. Εἶχε νυκτώσει. 'Ἐσθάνομην ἀνησυχίαν νὰ μὲ καταλαμ-

θάνη και έλυπούμην διὰ τὴν ἀσυλλόγι-
στον πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν διέπραξα. Μετὰ
μίαν ὥραν, ὁ ἄγνωστος μοὶ ἀνήγγειλεν
ὅτι ἐφθάσαμεν, καὶ ἐπιθυμῶν ἔτι μάλλον
νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ
εἰπῶ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μετέβαινον,
ὅπως μὲ συνοδεύσῃ. Ἐδίσταζα καὶ ἀπε-
ποιούμην, ἐπιθυμοῦσα νὰ κατέλθω τῆς ἀ-
μάξης· ἐκεῖνος μοῦ παρετήρησεν ὅτι ἡ
ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, καὶ ὥς ἐκ τού-
του δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι εἰς τὸν δρόμον.
Δὲν ἠδυνάμην ἐν τούτοις νὰ εἰπῶ πρὸς τὸν
ἄνθρωπον αὐτὸν τί ἐμελλον νὰ κάμω εἰς
Σουαζύ - Λερουά καὶ ποίας πληροφορίας
ἤθελα νὰ λάβω.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

LÉON DE TINSEAU

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Διήγημα.

[Τέλος]

Γ'

— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν
ὁ ὑποκόμης ἀπομάσσων τὸν ἰδρωτὰ ἐκ
τῶν κροτάφων του. Τὸ ζῶον αὐτὸ ὑπο-
πτεύεται ἡ κάλλιον ἠθέλησε νὰ παρα-
σκευάσῃ εὐτράπελον ἐκπληξίν εἰς τὴν σύ-
ζυγόν του. Τὸ καλὸν εἶνε ποῦ μὲ ἐπέτα-
ξαν εἰς τὸ «παράρτημα». Ἀλλὰ τὴν τὴν
διάβολο νὰ κάμω;

Πάραυτα ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου προσ-
ποιούμενος ἀταραξίαν, ὅσον ἠδύνατο, καὶ
ἐσκέφθη νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἐξοχὴν.
Μόλον τοῦτο, ἐὰν ὁ Ρενεπὼν δὲν τὸν εἶχε
παρατηρήσει. τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον ἐ-
πικίνδυνον ὅσον ἐνομιζέτο. Ἡ Ἰουστίνη
ἦτο παμπόνηρος. Ἡ μαρκησία ἦτο ἀρκε-
τὰ πνευματώδης, ὅπως ἀπάντησεν καταλ-
λήλως εἰς τὰς ἐρωτήσεις συζύγου, ὁ ὁ-
ποῖος ἤρχετο νὰ τὴν καταλάβῃ αἰφνυδίως
ὑπὸ . . . τὰ κλινωσκεπάσματα της. Φεῦ!
ἦτο ἀρκετὰ ὠραία διὰ νὰ μεταβάλῃ ἐν ἀ-
νάγκῃ τὴν συνδιάλεξιν!...

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις προὔξεναι εἰς
τὸν ταλαίπωρον Γεδεὼν ἥττον εὐχαρί-
στους ἐντυπώσεις. Εὗρισκεν ἑαυτὸν γε-
λοῖον ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὁδοῦ,
μὲ τὸν πῖλόν του, φέροντα ὡς κόσμημα ὀ-
δόντα αἰγάγρου, μὲ τὰ ὑποδήματά του,
ἐστρωμένα ἐν τῇ κάτω ἐπιφανείᾳ των με-
τῶν καὶ μὲ τὸ ἀλπεροτόκ.

Ἡζίζε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βά-
θος τῆς ἐρήμου ταύτης! Τί ἐντόπιος
κύων!

Τὸ σκληρότερον ἦτο ὅτι δὲν ἐγνώριζε
ποῦ νὰ ὑπάγῃ. Εἶχε στείλει ἐμπρὸς τὴν
ἀποσκευὴν του. Νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Μπρίγκ,
νὰ λάβῃ τὸ τραῖνο καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ.
Τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῇ. Θὰ ἔτρε-
χε τὸν κίνδυνον νὰ συναντήσῃ τὸν μαρ-
κήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν ἐπιστρέφοντας

εἰς Παρισίους καὶ στηριζομένους ἐπὶ τῶν
βραχιόνων ἀλλήλων! Ἐκτὸς τούτου δὲν
ἐγνώριζε καὶ ποῦ ἐβάδιζεν.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ περιπα-
τῶν τυχαίως, μέχρις οὐ ἀγοραία ἀμαξία
θὰ τὸν ἐφθανε καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἐν αὐτῇ
θέσιν ἡ κάλλιον ἀμαξηλάτης τις θὰ δι-
ήρχετο ἀνευ ἐπιβατῶν καὶ θὰ συγκατέ-
νευε νὰ τὸν λάβῃ μαζί του.

Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν Ἑλβετίαν,
τὸν ἔρωτα, τοὺς ὑπόπτους συζύγους καὶ
τοὺς ὑποδηματοποιούς ποῦ κάμνουν πολὺ
στενὰ ὑποδήματα!

Ἐνῶ ἐβυθίζετο εἰς τὰς σκέψεις του ταύ-
τας, νέφος κόνεως τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἐ-
πλησίαζεν ὁλονὲν ἀμαξία βαίνουσα ἐπὶ τῆς
αὐτῆς μὲ αὐτὸν διευθύνσεως.

Φαντάζεται τις τὴν ἐκπληξίν του ὅταν
ἀνεγνώρισε τὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας καθημέ-
νην Ἰουστίνη καὶ εἶδεν εἰς τὸ ἐσωτερι-
κὸν τῆς ἀμαξίας γυναῖκα κεκαλυμμένην
διὰ πέπλου, ὡς Ὁθωμανὶς παρελθούσης
ἐποχῆς, καὶ παντελῶς μόνην.

— Ἐμπρός, ἀνάβητε γρήγορα, τῷ εἶπε
φωνή, ἣν δὲν ἤλπιζε ποσὼς ν' ἀκούσῃ τὴν
ἡμέραν ἐκείνην.

Οἱ ἴπποι ἐσταμάτησαν· ἀνῆλθεν οἶονε
ὄνειρευόμενος, καὶ ἡ ἀμαξία ἐτέθη ἐκ νέου
εἰς κίνησιν.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Ἀμαλία, πῶς
τάχχετε χαμένα.

— Χαμένα; ἀνεφώνησε. Δὲν εἶνε δὲ
τοῦτο καὶ τόσον παράδοξον. Καὶ τὸν σύ-
ζυγόν σας, τί τὸν ἐκάματε;

— Ἀλλὰ, ὑποθέτω ὅτι εἶνε εἰς Παρι-
σίους κατὰ τὴν ὥραν ταύτην.

— Εἰς Παρισίους! ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε
λοιπὸν ὅτι ἦλθε σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας; Δὲν τὸν εἶ-
δετε;

Ἡδὴ ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς κυρίας Ρενε-
πὼν νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ τρομάξῃ. Ἡρώ-
της τὴν Ἰουστίνη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι
συνέβη λαθὸς τι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξε-
νοδοχείου. Ματαιία ἐλπίς! Ἡ θαλαμηπό-
λος, τρέμουσα ἐκ φρίκης, ὠρκίσθη ὅτι δὲν
προέφερε κἂν τὸ ἀληθὲς τῆς κυρίας της
ὄνομα. Δὲν εἶχεν ἄλλως τε παραστῇ οὐ-
δεμία ἀνάγκη πρὸς τοῦτο, οὔτε κἂν νὰ
δώσῃ τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὀρισθὲν ψευδῶ-
νυμον, διότι οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ
μετὰ ποίου ἐταξείδευεν.

— Τότε, εἶνε σφάεστατον! εἶπεν ἀνα-
στενάζουσα ἡ μαρκησία. Ἐχει ὑπονοίας
καὶ μὰς ἀκολουθεῖ. Ἐχάθημεν! Θὰ μὰς
φονεύσῃ, ἔπειτα θὰ ρίψῃ τὰ σώματά μας
εἰς κάμμιν χαράδραν. Ἀ! Γεδεὼν, εἰς
ποῖαν παράφροναν πρᾶξιν μὲ ἐξωθήσατε!

Εἶτα, μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἠρώτησε
διὰ φωνῆς, ἥτις προὔξενε ρίγος εἰς τὸν
συνοδοιπόρον της,

— Ἐχετε ὅπλα;

— Ὅπλα! ἀνεφώνησεν. Νομίζετε ὅτι
ὤφειλον νὰ πάρω μαζί μου καὶ μίαν ὀ-
πλοθήκην διὰ νὰ ἐπιχειρήσω ἐν ταξείδιον
ψυχαγωγίας ἀνὰ τὴν Σουηδίαν! Ἀκού-
σατε, Ἀμαλία. Τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ
σὰς ἀφήσω. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ σὰς μαλλώσῃ
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐὰν σὰς συναντήσῃ νὰ

περιπατῇτε ἡσύχως μὲ τὴν Ἰουστίνην;
— Ἀθλίε! ἐφώνησεν ἡ μαρκησία ἀρ-
πάζουσα αὐτόν. Θέλεις νὰ μὲ ἀφήσῃς ἀ-
φοῦ μὲ κατέστρεψες; Γνωρίζεις τὰ πάντα,
εἶνε προφανές. Εἰμαι βεβαιὰ ὅτι ἔρχεται
κατόπιν μας. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔκαμα
τὴν ἀνοησίαν νὰ εἰπῶ ὅτι ἐταξείδευα διὰ
Φούρκαν.

Ὁ Μποαζεντραῖν συνέλαβε τότε μίαν
ιδέαν. Συνεβουλευθῇ ταχέως τὸ ὠρολόγιόν
του, διότι αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολὺτιμοι,
καὶ διέταξε τὸν ἡνίοχον, ἀφ' οὗ ἔθηκεν
εἰς τὴν χεῖρά του ἑκατὸν φράγκα, νὰ ἐξ-
ακολουθήσῃ διευθυνόμενος εἰς Γκαῖσγεν.
Εἶτα, σταματήσας ὀρεινὸν τινα διαβαί-
νοντα, τὸν ἐφόρτωσε τὸν μάρσιπον τῆς
κυρίας Ρενεπὼν καὶ διηυθύνθησαν καὶ οἱ
τέσσαρες πρὸς τὸ Μπελάλπ δι' ἀτραπῶν
ἐλσεινῶν καὶ ἀπροσίτων εἰς ἀμαξίας.

Μετὰ παρέλευσιν ἐξάωρου κοπιαστικῆς
ὁδοιπορίας ἐφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,
μεμονωμένον ἐντὸς παγωμένης ἐρήμου καὶ
εἰς ὕψος πλέον τῶν δισχιλίων μέτρων.

Τῆς μαρκησίας οἱ πόδες ἦσαν καθημαγ-
μένοι καὶ ἡ Ἰουστίνη δὲν ἐκρατεῖτο πλέον
ὀρθία, ἀλλ' ὁ Ρενεπὼν δὲν εἶχε ποσὼς
ἐμφανισθῇ. Ἀναμφιβόλως, τοὺς παρηκο-
λοῦθαι διευθυνόμενος πρὸς τοὺς πάγους
τοῦ Ρ...

— Ἐσώθημεν, εἶπεν ὁ Μποαζεντραῖν.
Νὰ ὑπάγετε νὰ κατακληθῇτε ἐκεῖ, καὶ
αὔριον θὰ εὕρω ἡμίονον διὰ νὰ σὰς ἐπα-
ναφέρῃ εἰς Μπρίγκ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ὑπάγετε
εἰς Γαλλίαν καὶ θὰ περιμένετε ἡσύχως
τὸν σύζυγόν σας.

— Ἡσύχως! ἐπ'ἀνέλαβεν ἡ μαρκησία
μετὰ πικρίας. Εἶνε εὐκολον νὰ τὸ εἴπῃ
τις αὐτό, ἀσπλαγχνε!

Ἡ κυρία Ρενεπὼν κατέλαβεν ἐν δωμά-
τιον μὲ δύο κλῖνας, εἰς δ' ἐκλείσθη μὲ τὴν
Ἰουστίνη. Δὲν ἐφάνη ἐκ νέου καθ' ὅλην
τὴν ἐσπέραν. Ὁ Γεδεὼν, ἀφ' ἐτέρου, ἀπέ-
φυγε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ διέταξε νὰ τῷ φέ-
ρωσι τὸ δεῖπνόν του εἰς τὸ δωμάτιόν του.
Καθ' ἣν στιγμήν ἀπέπεμπε τὸν Kellner
(γαρσόνι), δίδων αὐτῷ διαταγὰς διὰ τὴν
ἐπαύριον, ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίθη ὑποκλινό-
μενος:

— Ἐχει καλῶς, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Γεδεὼν ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ καθί-
σματός του.

— Δὲν εἰμαι μαρκήσιος. Τί ταράττεις
τὴν ἡσυχίαν μου μὲ τοὺς τίτλους σου!

— Συγγνώμην! κύριε. Πρὸ στιγμῆς
ἐφθασεν ἐνταῦθα εἰς Γάλλος μαρκήσιος.
Ἐνόμιζον ὅτι εἰσθε ὑμεῖς!

— Ἐδῶ σὲ θέλω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ
Μποαζεντραῖν. Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶνε
ψεύμματα. Ὁ τετραπέρατος ἀνεκάλυψε τὰ
ἴχνη μας.

Διὰ νὰ βεβαιωθῇ περισσότερον, ἐζή-
τησε τὸ ὄνομα τοῦ νεωστὶ ἀφικθέντος.
Ἐφερον αὐτῷ ἐκ τοῦ γραφείου τεμάχιον
χάρτου, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Μαρκήσιος Ρενεπὼν

10, Πάροδος Μεσσήνης.